

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **H. Q. H.**, zastoupeného JUDr. Kateřinou Koberovou, advokátkou se sídlem Panská 6, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 8. 2015, čj. MV-96579-3/SO-2015, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky Liberec ze dne 23. 2. 2016, čj. 59 A 71/2015 - 83,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, rozhodnutím ze dne 15. 5. 2015, čj. OAM-417-10/ZR-2015, žalobci zrušilo pro spáchání úmyslného trestného činu platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ve spojení s § 46 odst. 1 téhož zákona. Současně žalobci stanovilo k vycestování z území České republiky lhůtu 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítla a rozhodnutí Ministerstva vnitra potvrdila.

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalované u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci žalobou, kterou soud shora označeným rozsudkem zamítl jako nedůvodnou. Vyšel ze skutečnosti, že žalobce byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný

čin podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku (maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání). Z uvedeného důvodu měl za splnění zákonné podmínky pro zrušení platnosti dlouhodobého pobytu cizince podle § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve spojení s § 46 odst. 1 tohoto zákona. S odkazem na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu nepřisvědčil námitce nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí a vyslovil, že správní orgány nebyly v projednávané věci povinny zabývat se otázkou typové závažnosti spáchaného trestného činu či dopadem napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Důvodnou neshledal krajský soud ani námitku proti způsobu doručování, opírající se o tvrzení, že správní rozhodnutí mělo být doručováno nejen zástupci žalobce, ale i samotnému žalobci.

[3] V dalších námitkách, jež uplatnil v doplnění žaloby, žalobce rozporoval zjištěný skutkový stav věci, z něhož vyšly správní orgány. K věcnému přezkumu uvedených žalobních námitek však krajský soud nepřistoupil, neboť je shledal uplatněnými po lhůtě k podání žaloby (§ 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s.), tedy opožděnými.

III.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů vyplývajících z § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[5] Podstatnou část kasačních námitek představovaly ty, které uplatnil v doplnění žaloby. V nich stěžovatel shodně jako v řízení o žalobě zpochybňoval skutkový stav věci zjištěný správními orgány. Poukázal na to, že správní spis neobsahuje pravomocný a vykonatelný trestní rozsudek. Napadené rozhodnutí odkazuje na výpis z evidence Rejstříku trestů, ale nekonkretizuje, kdy byl výpis pořízen (z jakého je data), proto nelze určit, který důkaz byl podkladem pro rozhodnutí ve věci. Ze spisového materiálu nevyplývá, jakým způsobem se správní orgán dozvěděl o spáchání trestného činu stěžovatelem a chybí v něm doklad o tom, že správní orgán obdržel dne 22. 1. 2015 trestní příkaz. Stěžovatel měl za to, že ze způsobu vedení spisu a pořadí jeho listů lze dovodit, že v době od prosince 2014 do února 2015 nebyla do spisu doručena žádná listina prokazující existenci záznamu v rejstříku trestů stěžovatele. Z toho dovozoval, že v projednávané věci byl porušen § 68 odst. 3 s. ř. Stěžovatel nesouhlasil se závěrem, že tyto námitky uplatnil opožděně a měl za to, že pokud je napadené rozhodnutí opřeno o důkazy, které nejsou ve správním spise založeny, musí být takové správní rozhodnutí zrušeno pro neurčitost, nesrozumitelnost, jakož i pro vady.

[6] V dalších kasačních námitkách stěžovatel vytýkal, že krajský soud nepopsal důkazy, o něž napadený rozsudek opřel. Z rozsudku ani nevyplývá, z čeho krajský soud dovodil, že správní orgán dne 22. 1. 2015 obdržel trestní příkaz, ani kdy správní orgán obdržel výpis z rejstříku trestů, který si dne 9. 2. 2015 vyžádal. Odůvodnění rozsudku koncipoval krajský soud podle stěžovatele tak, že na sebe navázal pouhé domněnky, z nichž vyplynul závěr o nedůvodnosti žaloby. Krajský soud tedy prostě převzal závěry obsažené ve správním spise a rozhodl bez potřebných důkazů, odůvodňujících zamítnutí žaloby.

IV.

[7] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že správní spis obsahoval po celou dobu správního řízení listiny, z nichž vyplývají skutečnosti rozporované stěžovatelem. Není proto pochyb o tom, z jakých podkladů krajský soud vycházel. Stav věci byl podle žalované zjištěn v souladu s § 3 s. ř. a § 68 odst. 3 s. ř. Žalovaná navrhl kasační stížnost zamítnout.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou uplatněnou s poukazem na § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nutno předeslat, že stěžovatel neupřesnil, z čeho konkrétně dovozuje naplnění uvedeného kasačního důvodu, zda považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů, nebo zda bylo řízení před krajským soudem stíženo jinou vadou, mající za následek nezákonnost napadeného rozsudku. K uvedeným vadám je však kasační soud povinen přihlížet vždy (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.), a proto posuzoval, zda lze některou z nich dovodit. Neshledal však žádnou vadu, kterou by bylo možno podřadit pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[11] Z dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, jestliže neobsahuje určitý výrok, nesplňuje formální náležitosti dle § 54 odst. 2 s. ř. s., nebo také, nelze-li z napadeného rozsudku rozpoznat jeho jednotlivé části (záhlaví, výrokovou část, odůvodnění, poučení), jakož i tehdy, chybí-li věcný a obsahový soulad výrokové části napadeného rozsudku a jeho odůvodnění, nebo absentuje-li odkaz na použité právní normy, na nichž správní soud založil právní hodnocení v souzené věci (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2008, čj. 7 Afs 78/2007 - 76). Tyto vady zcela zjevně rozsudek krajského soudu nevykazuje.

[12] Také nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů se judikatura Nejvyššího správního soudu zabývala mnohokrát a dovodila, že rozhodnutí správního soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, není-li z jeho odůvodnění „*zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu soud nepřistoupil, resp. nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele obsaženou v žalobě, a proč soud subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy*“ (rozsudek ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52), nebo také tehdy, „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené [...]. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá*“ (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75 také vyslovil, že *[n]epřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na důlých nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.*

[13] Krajský soud se v posuzované věci vypořádal se všemi včas uplatněnými žalobními námitkami, posoudil namítanou nezákonnost rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, vyložil, jaké úvahy jej vedly k závěru o tom, že v projednávané věci správní orgány nebyly povinny zabývat se přiměřeností napadeného rozhodnutí, povahou a závažností protiprávního jednání stěžovatele, ani dopadem napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života stěžovatele a jaké důvody jej vedly k zamítnutí žaloby. V napadeném rozsudku krajský soud také odůvodnil, proč nepřezkoumával napadené rozhodnutí žalované z hlediska stěžovatelem dodatečně uplatněných žalobních námitek a jak se vypořádal s jediným důkazním návrhem stěžovatele učiněným při jednání soudu. Za neopodstatněnou zde proto považuje Nejvyšší správní soud i výtku, že krajský soud pouze převzal závěry obsažené

ve správním spise. Naopak krajský soud pečlivě vybudoval vlastní právní argumentaci reagující na jednotlivé včasné žalobní námitky (srov. strany 5 - 6 napadeného rozsudku) a v tomto ohledu Nejvyšší správní soud žádná pochybení krajského soudu nedovodil.

[14] Nejvyšší správní soud ověřil, že součástí správního spisu jsou kromě správních rozhodnutí veškeré další listiny, na které napadené správní rozhodnutí i napadený rozsudek odkazují, tedy i výpis z evidence Rejstříku trestů ze dne 9. 2. 2015 týkající se stěžovatele a trestní příkaz, jejichž existenci ve správním spise stěžovatel rozporoval. To, ze kterých listin krajský soud při posouzení věci vycházel, je bez pochyb zřejmé z odůvodnění napadeného rozsudku na jeho straně 2.

[15] Z obsahu správního spisu se nadto podává, že výpis z evidence Rejstříku trestů zpracovaný dne 9. 2. 2015 je od uvedeného dne součástí tohoto spisu, neboť na základě údajů v něm obsažených Ministerstvo vnitra uvedeného dne zahájilo správní řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu. Stěžovatel měl možnost se s touto listinou seznámit při nahlížení do spisu dne 23. 4. 2015 (nebo i kdykoliv později). Jelikož správní spis obsahuje pouze jediný výpis z evidence Rejstříku trestů vyhotovený dne 9. 2. 2015, je zřejmé, že právě z něj vycházela žalovaná, shodně jako poté krajský soud. Námitka stěžovatele, že z napadeného rozsudku neplyne, kdy správní orgán uvedený výpis z evidence Rejstříku trestů obdržel, nemá pro posouzení věci žádný význam a nemůže proto založit nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Nadto z uvedené listiny plyne, že Ministerstvo vnitra si tuto listinu vyžádalo u Rejstříku trestů dne 9. 2. 2015 v 10:24:04 hod. a Rejstřík trestů tuto žádost zpracoval a výpis z evidence Rejstříku trestů vyhotovil téhož dne v 10:26:42 hod.

[16] Stejně tak nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku ani skutečnost, že z něj podle stěžovatele neplyne, z čeho krajský soud usoudil, že správní orgán obdržel dne 22. 1. 2015 trestní příkaz. I tato skutečnost je pro posouzení věci nevýznamná, přesto ale je snadno ověřitelná ze správního spisu. V něm založený trestní příkaz, vydaný Okresním soudem v Jablonci nad Nisou dne 28. 5. 2014, čj. 4 T 102/2014 – 40, totiž obsahuje v levém horním rohu příjmové razítko Ministerstva vnitra, z něž uvedená skutečnost plyne. Nelze přitom přehlédnout, že ač stěžovatel brojí proti „pochybením“ krajského soudu, jichž se při označení „důkazů“ měl dopustit, pro posouzení věci zcela nejpodstatnější skutečnost, že byl uvedeným trestním příkazem pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, v průběhu správního řízení, ani následně v řízení před krajským soudem, nezpochybnil.

[17] S ohledem na uvedené shledal Nejvyšší správní soud námitky směřující proti (ne)existenci důkazů, resp. podkladů správního rozhodnutí, nebo směřující k nejasnostem ohledně jejich zažurnalizování do správního spisu, nedůvodnými.

[18] Ani závěru krajského soudu, že námitky obsažené v doplnění žaloby jsou opožděné, nelze ničeho vytknout. Napadené rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 10. 8. 2015 (což je nesporné), proto lhůta pro podání žaloby a pro její případné rozšíření o další žalobní body (srov. § 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 71 odst. 2 s. ř. s.) uplynula dne 12. 10. 2015 (§ 40 odst. 3 s. ř. s.). Doplnění žaloby, v němž vznesl další, dosud neuplatněné, žalobní námitky, stěžovatel učinil dne 13. 2. 2016, tedy zjevně opožděně. Krajský soud proto nepochybil, pokud se jimi věcně nezabýval. Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný ani pro nedostatek důvodů.

[19] Nejvyšší správní soud konečně nezjistil ani jinou vadu řízení před krajským soudem; ta by se týkala především porušení procesních ustanovení, jimiž se krajský soud řídil či řídit měl a která by měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[20] Takovou vadou v daném případě mohlo být tvrzené pochybení krajského soudu při provádění důkazů nebo také opomenutí některého z navržených důkazů. K tomu směřovaly stěžovatelovy výtky, že krajský soud dostatečně nepopsal důkazy, z nichž v napadeném rozsudku vycházel. Z toho usuzoval, že krajský soud rozhodl bez potřebných důkazů.

[21] Z obsahu soudního spisu, jakož i z napadeného rozsudku, je zjevné, že krajský soud v řízení o žalobě žádné dokazování neprováděl a vyšel pouze ze správního spisu. Skutkový stav považoval za dostatečně zjištěný v tom rozsahu, aby věc mohl právně posoudit (viz § 3 správního řádu). Žalobní námitky zpochybňující tento skutkový stav stěžovatel uplatnil opožděně (srov. bod [17]). V žalobě stěžovatel žádný důkazní návrh neučinil. Při jednání před krajským soudem dne 23. 2. 2016 stěžovatel navrhl doplnit dokazování aktuálním výpisem z evidence Rejstříku trestů ze dne 22. 2. 2016. Tento důkazní návrh krajský soud při jednání usnesením zamítl. V napadeném rozsudku poté řádně vyložil důvody, pro které tak učinil (důkaz se vztahoval ke skutečnostem novým, které nastaly poté, co správní orgány ve stěžovatelově věci rozhodovaly – srov. str. 4 - 5 napadeného rozsudku a také § 75 odst. 1 s. ř. s.).

[22] Naplnění kasačního důvodu vyplývajícího z § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. proto Nejvyšší správní soud neshledal.

[23] Taktéž kasační námitku spočívající v tvrzení o nezákonnosti napadeného rozsudku pro nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], stěžovatel konkrétně nerozvedl. Z judikatury Nejvyššího správního soudu však vyplývá, že důvodem kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. není pouhá citace zákonného textu tohoto ustanovení či některého z jeho písmen obsahujících typové důvody kasační stížnosti, nýbrž uvedení konkrétních vad rozhodnutí či řízení jemu předcházejícího, jež se vztahují ke konkrétní posuzované věci (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2004, čj. 1 Afs 47/2004 – 74, nebo také rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 – 58, jehož závěry lze vztáhnout i na důvody kasační stížnosti). Z kasační stížnosti žádný konkrétní důvod, z něhož stěžovatel usuzuje na nesprávné právní posouzení věci krajským soudem, neplyne. Soudní řízení správní je ovládáno dispoziční zásadou, z níž vyplývá, že je věcí účastníka řízení tvrdit veškeré rozhodné skutečnosti, z nichž dovozuje namítanou nezákonnost napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud není povinen, ale ani oprávněn, tyto důvody za stěžovatele doplňovat či vyhledávat. Stěžovatelův blížší neodůvodněný a zcela obecný odkaz na § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tedy nemohl být způsobilým důvodem pro meritoriální přezkum napadeného rozsudku kasačním soudem pro nesprávné posouzení právní otázky soudem.

[24] Jak již Nejvyšší správní soud výše vyslovil, podstatnou část kasačních stížností tvořily námitky, jež lze podřadit pod kasační důvod vyplývající z § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. V nich se stěžovatel snažil (shodně jako v řízení před krajským soudem) zpochybnit skutkový stav věci zjištěný správními orgány (viz bod [5]). Jelikož tyto námitky v řízení o žalobě krajský soud z důvodu jejich opožděného uplatnění věcně neposuzoval, nemohl se jimi zabývat ani Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti.

[25] Ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. se totiž kasační stížnost nemůže opírat o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Uvedené shodně platí i v případě, že žalobce sice určité námitky

před krajským soudem uplatnil, avšak učinil tak teprve po uplynutí lhůty k podání žaloby (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 9. 2008, čj. 1 Afs 102/2008 - 39). Jelikož stěžovateli nic nebránilo vznést veškeré žalobní námítky včas již v řízení před krajským soudem, Nejvyšší správní soud je v řízení o kasační stížnosti, v němž byly zopakovány, posoudil jako nepřijatelné.

[26] Nejvyšší správní soud přesto k výše uvedenému nad rámec nezbytného doplňuje, že měl-li stěžovatel za to, že správní orgány pochybily při zjišťování skutkového stavu (jak v řízení o žalobě opožděně namítal), nic mu nebránilo skutková zjištění rozporovat již ve správním řízení, což neučinil. K otázce dokazování ve správním řízení lze dále uvést, že ani žalovaná ani Ministerstvo vnitra dokazování neprovádělo. Oba správní orgány rozhodovaly na základě podkladů obsažených ve spise, s nimiž měl stěžovatel možnost se seznámit. Této možnosti využil dne 23. 4. 2015 a měl-li výhrady k obsahu správního spisu, mohl je namítnout buď v písemném vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, nebo příslušné námítky uplatnit následně v odvolání. Nutno navíc opět zdůraznit, že pro posouzení věci podstatnou skutečnost, že v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) byl stěžovatel pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin, stěžovatel nepopřel, naopak ji v žalobě výslovně potvrdil (viz bod IV žaloby).

VI.

[27] Na základě shora uvedeného lze uzavřít, že žádný ze stěžovatelem uplatněných kasačních důvodů není naplněn, krajský soud se žádného z vytčených pochybení nedopustil, a proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. listopadu 2016

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu